

[Glønborg]

det område. Vi har bestræbt os på at følge netop det, som Etisk Råds flertal har lagt frem.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg har også et enkelt spørgsmål til fru Kirsten Lee. Spørgsmålet kunne selvfølgelig også have været rettet til nogle af de andre ordførere, men fru Kirsten Lee sagde det tydeligst, nemlig at juristernes argument for, at vi var nødt til at have erklæret et menneske for lig, havde jeg nær sagt, før vi kunne lave indgreb, var tvingende.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor det er tvingende. Vi tillader allerede i dag, i og med at vi tillader, at man slukker for en respirator, når vi har konstateret hjernedød, at der laves et indgreb, som, om jeg så må sige, afslutter definitivt. Jeg kan ikke høre, at der hverken er nogen juridiske, biologiske eller lægevidenskabelige argumenter. Det eneste, jeg har stødt på, var de problemer, der kunne opstå i forbindelse med at fastlægge tidspunktet for dødens indtræden. Men dér er vi i forvejen i en elastiksituation. Hvis nogen vil manipulere med det, kan det jo stadig væk godt lade sig gøre, hvad jeg er overbevist om at fru Kirsten Lee vil være enig med mig i; man kan jo vente med at gå ind og konstatere hjernedød, hvis det er.

Jeg vil gerne høre, hvor det afgørende argument er, for jeg synes, det er vigtigt for den videre opklarende debat og for os, der siger, at det ikke er nødvendigt for at kunne lave transplantationer at indføre en ny slags død. Vi har faktisk også tænkt det ret godt igennem og føler, at Etisk Råd har argumenteret ganske grundigt og omhyggeligt for det. Jeg synes, nogle har været for hurtige til at sige, at det ville være uanstændigt at fjerne organer fra én, der ikke var erklæret helt død, for det er ikke mere uanstændigt, end det er at slukke for respiratoren, som vi gør i dag. Det vil jeg derfor gerne have præciseret lidt mere af hensyn til den videre samtale; det skal ikke opfattes polemisk, men simpelt hen opklarende.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Først til hr. Glønborg: Jeg opfatter det døds-kriterium, som justitsministerens forslag indeholder, som en præcis definition af, at hjerne-

døden er et supplerende døds-kriterium. Jeg opfatter det, der står i Kristeligt Folkepartis forslag, som den måde, hvorpå lægerne diagnosticerer dette kriterium, og det står også i udkastet til betænkningen i justitsministerens forslag skal fremgå klart.

Jeg tror egentlig ikke, at substansen er anderledes, hvad enten vi bruger Etisk Råds kriterium, eller vi siger: Dette her er hjernedøds-kriteriet. Substansen er ikke anderledes. Det er et juridisk formuleringsproblem, som jeg i og for sig accepterer. Jeg forstår godt og har selv været inde i overvejelser – det ved fru Margrete Auken også godt – over, hvorfor vi ikke kan bruge Etisk Råd, når vi anerkender, at man godt kan slukke for en respirator og altså, om jeg så må sige, slå folk ihjel. Men jeg mener også, at man slår folk ihjel, når man slukker for respiratoren, hvis det er det argument, fru Margrete Auken hæfter sig ved. Men jeg tror ikke, jeg kan udtrykke det særlig klart. For mig er det afgørende altså, at substansen ikke er anderledes. Men den juridiske formulering, præcisionen og den klare definition fremgår af justitsministerens forslag.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Så vidt jeg kunne høre på fru Kirsten Lee nu, er det først og fremmest nogle formulerings-spørgsmål, som er os imellem. Men der er nogle grunde, som Etisk Råd har fremført, og som jeg synes bør tages med ind her, nemlig det, som jeg sammenfattende kan kalde dagligsprogets protest mod at bruge ordet lig om mennesker, der kun er hjernedøde. Jeg mener, der er en så vigtig kraft i det, at jeg går ud fra, fru Kirsten Lee heller ikke ville bruge ordet lig, hvis hun færdes på hospitalet. Man vil nok næsten komme til at sige patienten, for der vil være så meget, der følelsesmæssigt får én til at reagere på at gøre noget andet. Når vi nu kan få så fin en definition som den, vi har på, hvad hjernedød er – og jeg mener, vi er kommet meget langt i den retning – og vi altså har disse helt faste kliniske sikkerheder, så kan jeg ikke se, der er nogen tvingende grund til, at vi skal gøre vold på dagligsproget og altså dermed på en god, folke-lig opfattelse af, hvornår man er død.